

Niilo Koivisto

Viikate

Tositarinoita eläimistä

01.07. 2007 – 01.05. 2008

VIIKATE

Olen syntynyt joskus 2005 – tai 6 ... En niin tarkoin muista sitä hetkeä mutta ihana oli käpertyä emoni karvaiseen syliin ja imeä nisästä maitoa nälkäiseen oloon.

Raukea tunne kutsui nukkumatin luokseni.

Silmäni olivat juuri auenneet, kun tuo suuri – lähes kaksimetrinen ihminen otti minut lemmikikseen. Tai oikeastaan minä otin hänet isännäkseni. Hän oli kodissani asentamassa käyttökuntoon jotakin tietokonetta. Enhän minä niistä mitään ymmärtänyt, mutta asentajan selkä oli sopivan matalalla ja käytin tilaisuutta hyväkseni. Loikkasin häneen kiinni ja aloin puskea – tosi pitkiä hiuksia ja kehräsin. Niin kuin kissojen kuuluukin tehdä silloin kun on hyvä mieli. Ihmiseksi – sen verran vaistosin – tosi ystävällinen ja eläinrakas.

Emäntäni sanoi.” Ota siitä kissa itsellesi, kun se näyttää sinusta tykkäävän”

Saatanpa tuon vaikka ottaakin. Sanoi asentaja. Sillä kertaa se jäi kyllä tekemättä. Mutta jo kahden viikon kuluttua, kun silmäni olivat auenneet – tämä sama ihminen tuli käymään luonamme. Oli kuulemma isäntäväen tuttuja. Minä tietenkin loikkasin oitis hänen syliinsä ja rupesin kehräämään ja puskemaan. Hän ”pehmeni” ja sanoi; ”Pakko ottaa tuo kissa mukaan”. Minä riemastuin – vaikken sanoja ymmärtänytkään. Vaistosinpahan tuon jo hänen äänen painostakin. Vähän haikkein mielin muistelin emoani tovin aikaa mutta uusi kotini oli niin viihtyisä ja tarjosi virikkeitä. Isäntäni leikki illat

mielellään kanssani ja osti minulle tarvitsemiani leluja, joiden kanssa oli mukava kisailla itsekseenkin. Oikeastaan minulla oli kaksi hoitajaa. Isäntäni kämppä kaveri ja nuoruuden tuttu. Kiva ihminen hänkin. Oli mukavaa – kun joskus pääsin livahtamaan kerrostaloasunnon käytävään. Siellä oli määrätön määrä uusia tuoksujä, joita nuuhkin innolla. Harmikseni isäntäni huomasi retkeni ja jouduin palaamaan sylikyydissä omaan huoneistooni – pienen nuhtelun saattelemana tietenkin.

Sattui minulle siellä kaupunkihuoneistossa eräs hurja kokemus. Hyökkäsin avonaisesta ovesta parvekkeelle.

HUI! – Kauhistus!

Putosin toisesta kerroksesta alas.

Totta kai tulin jaloilleni, niin kuin kissan kuuluukin. Noo.. toista etutassua aristelin jonkun aikaa, mutta onneksi olemme aika notkeita ja pehmeäluisia. Taas tultiin sylikyydissä huoneistoon. Nyt ei tullut nuhteita, vaan hellää silittelyä ja hoivaa.

JAA. Että mitä?

Ai niin. Täytyyhän kissalla nimi olla.

Pitkän tovin isäntäni pähkäili kaikkien, Miukujen ja Maukujen kanssa. Ne eivät minua kiinnostaneet niin yhtään. Sitten hän sanoi – Viikate. Heti tepsuttelin hänen viereensä ja katsoin suoraan silmiin. Se oli sillä selvä, se asia. Isäntäni kertoi myöhemmin, että hän muisteli soitinyhtyeitten nimiä ja oli yht`äkkiä muistanut vuonna 1996 perustetun – viikate nimisen rock-yhtyeen.

Minulla oli tosiaan kissan päivät. Sain päivisin nukkua rauhassa niin kauan kuin halusin, koska isäntä oli päivät töissä. Joskus hän moitiskeli, kun sitten illalla ja yöllä ”lensin” huoneistoa ympäri. Pitihän minun päivällä latautunut energia

saada purettua, jotta saisin aamulla unen päästä kiinni. Sisäsiisti olen totta kai. Tarpeillani käyn siihen varatulla kissanhiekka laatikolla ja peittelen jätökseni huolella. Sitten minulle laitettiin kaulapanta. Hyi kauhea! Kuinka se oli ilkeän tuntuinen ja kutitti. Kuitenkin totuin siihen melo pian.

Kaupunkielämäni jäi melko lyhyeksi, kun isäntäni muutti kotipaikalleen maalle. Siellä oli jälleen hurja määrä uusia tuoksuja. Sain käydä useammin ulkona talutushihnan varassa ja opin tuntemaan uuden kotini rajat, joita en ylittänyt. Enkä olisi voinutkaan, kun oli se hihna rajoitteena. Isäntäni kulki edelleenkin kaupungissa töissään ja uusi hoitoisäntäni talutti minua usein ulkona. Hän oli myös niin helläluonteinen, ettei olisi voinut hävittää pentujani, jos olisin niitä tehnyt. Olenhan tyttöissä ja joskus se olisi kuitenkin tullut eteeni se penikoidenkin teko. Niinpä isäntäni ja hoitoisäntäni päättivät leikkauttaa minut, etten saisi pentuja.

Näin jälkeinpäin ajatellen se oli hyvä asia. Sillä juoksuajan tullen ja hormonien hyrrätessä jouduin aina yöksi omakotitalon saunaan arestiin, etten pääsisi vahingossakaan yksin ulos. Tiesin ja toki kuulinkin kollikissojen mouruamisen monesti pihaltamme.

Se oli outo kokemus – se leikkaus.

Monta päivää – ehkä viikon tai kaksi kuljin varovasti ja ihmettelin karvatonta osaa vatsassani. Nuolin ja jyrsin ompelutikkejä. Niin ne siitä pikkuhiljaa häipyivät ja karva kasvoi takaisin. Lääkäri luuli että leikkimieleni katoaisi leikkauksen myötä mutta siinä hän kyllä erehtyi. Kaveria jos vähänkin sain, joka veti paperisuttia tai legopalikkaa perässään, niin juoksin kuin mieletön – sen pahuksen sutin tavoittaakseni. Luonnostaanhan meille kissoille on kehittynyt metsästysvaisto.

Ihmiset nuo, jotka luulevat olevansa viisaita kutsuvat sitä vaistoksi.

Eihän se niin ole.

Kysymys on elämästä ja ruuan hankkimisesta. Paperisuttia ja legopalikkaahan ei voi syödä mutta niiden saavuttaminen on hyvää harjoitusta, kun ne hiiret ovat niin nopeita ja linnut varsinkin. Eihän kissan elämän aikana voi monta lintua kiinni saada, kun ne pääsevät lentämään. Ainoastaan sellaisia siipirikkoja – tai ikkunoihin törmänneitä. Oikeastaan teemme teille ihmisille pikku palveluksen, kun syömme vahingoittuneet. Hiiret ja rotat ovat ihmisillekin vahinkoeläimiä. Niitä me pyydystämme ahkerasti varsinkin kesällä, kun on runsaat heinikot.

Mitä kummaa? Mikä ihme tuolla pihakuudessa simahteli?

Piti hiipiä matalana ja va-ro-vas-ti korvat luimussa hieman lähemmäs. Häntä sillä oli kuten minullakin ja se heilahteli tosi nopeasti. Ei voinut kuin ihailla ja kadehtia sitä nopeutta, jolla tuo eläin hyppeli oksalta toiselle ja kiipeili ylös – alas runkoa pitkin. Tassuttelin hieman lähemmäs, jotta pääsisin tutustumaan tuohon kummajaiseen. Silloin se loikkasi toiseen puuhun ja kääntyi tuijottamaan minua. Se kai halusi näyttellä taitojaan ja ketteryyttään. Hetken kuluttua tuo otus oli jälleen ylimmällä oksalla. Silloin ymmärsin – ettei tuolla pörröhännällä ollut pienintäkään aikomusta päästää minua lähelleen. Kyllästyin moiseen esitykseen ja naukaisin harmistuneena. Käänsin tuolle epelille selkäni ja kahlasin pitkään heinikkoon, josko sieltä löytyisi niitä jyrсийöitä.

Harmikseni tällä kertaa pitkät heinänkorret kahisivat tyhjiyttään pienessä kesätulessa. Kai tästä on lähdettävä

käymään ruokakupilla. Sekään ei ole niin yksinkertainen asia. Ensin pitää hypätä keittiön tai olohuoneen ikkunalaudalle ja odotella niin kauan että joku ihminen huomaa ja tulee aukaisemaan ovea.

Hoitoisäntäni kampa turkkiani lähes päivittäin.

Ruokani on monipuolista ja ravitsevaa – siksi karvanlähöni on vähäistä. Entisaikoina me kissat saimme tyytyä siihen ruokaan mitä ihmisetkin söivät. Säälin tuntein ajattelin lajitovereitani. Rauha heidän muistolleen. Missä nyt lienevät? Kissojen taivaassa tai, ”Aapuassa”. Niin kuin ihmiset sanovat. Oikein kun muistelin niin, Aapua – on oikeasti olemassa. Se on eräs paikkakunta Pohjois-Ruotsissa.

Näitä mietin syödessäni. Nuolin suupieleni puhtaaksi ja hyppäsin keittiön ikkunan kukkalaudalle.

Moks! ja räiskis!

Mikäs se oli? – kuulen ihmisen huutavan.

Kukkaruukku se oli, joka putosi ja särkyi. Säikähdin kamalasti itsekin ja häntä paksuna juoksin olohuoneen sängyn alle.

Se oli pelkkä vahinko, enkä ole sen jälkeen särkenyt mitään muuta. Monesti hyppään samalle paikalle ja katselen ulos. Usein nukahdan siihen vähäksi aikaa, kun lämpöpatteri luovuttaa lämpöä alapuolella.

Siinä samaisella ikkunalaudalla sain kokea yhden elämäni kauhuhetken. Torkuin kaikessa rauhassa, kun täysin musta – melkein metrin korkuinen peto hyppäsi tassunsa ulkopuolen ikkunalaudalle. Kuola suupielistä valuen ja iso kieli roikkui velttona avonaisesta kidasta.

Joka ainoa karvani nousi pystyyn ja suustani pääsi valtaisa kähinä.

Säikähdys oli niin kova että putosin lattialle ja juoksin vakio piilopaikkaani sängyn alle sydän läpättäen. Ihmiset vain nauroivat.

Hyi kauhea – vieläkin on kokemus muistissani. Onneksi tuo peto laitettiin takapihalle kytkettynä. Ymmärsin kyllä ettei se voi oikein vaarallinen olla kun ihmiset sitä silittelivät ja rapsuttelivat – kuten minuakin.

Oli miten oli. Minä en ainakaan halua mennä tuon kuolaajan lähelle.

On noilla ihmisillä paljon vääriä luuloja ja uskomuksia meistä kissoista. Monet ajattelevat meidän olevan ihan paikkauskollisia, ettemme kiintyisi ihmisiin.

Ei nyt ihan kaikkiin tietenkään mutta silittäjiin ja ruoan antajiin olemme sidoksissa. Jos kupissani ei ole ruokaa nälän yllättäessä, niin alan puskea ja kyhnyttää päätäni ovipieliin tai jonkun jalkoihin. Aina joku havahtuu ja kysyy (lapsen äänellä). ”Eikö killillä ole uokkasia”?

Silloin pusken voimallisemmin ja nostan häntäni kohtisuoraan ylös ja värisytän sitä. Johan ymmärtävät laittaa ruokaa. Syötyäni käyn vähän tönäisemässä ruokkijaani. Ihan niin kuin kiitokseksi ja nuoleskelen huuliani.

Oikein pienistä lapsista en oikein pidä, kun ne juoksevat perässäni ja kiljuvat. Ja jos ne saavat kiinni niin silittävät useimmiten vastakarvaan. Ruokkijani ja hoitoisäntäni on aivan eri juttu. Heitä suoraan sanoen kerjään leikkimään kanssani. Heittäydyn monesti keittiön tai eteisen isolle matolle kyljelleni ja jopa selälleni – tassut kattoon osoittaen. Kehräten makaan niin kauan että saan jonkun innostumaan.

Silloin on riemuni rajaton, kun joku ottaa narun päässä olevan pallon tai legopalikan ja asettaa sen vatsalleni sanoen; ”Sät, sät,

sät”. Potkin tuota suttia takajaloillani voimallisesti ja näykin hampaillani narua. Sitten tulee useimmiten käsi, joka tavoittelee häntääni. Tästä en oikein pidä mutta en kehtaa raapia tai kynsiä. Lyön vain käpälälläni ja kynteni ovat piilossa. Hampaillani näykin sievästi, jos kerkiän.

En toki kynsi. – Oma vika, jos tempaisee kättään – hieman myöhään.

Sitten ne valittavat että kissa raapii.

Ei suinkaan. – Ainoastaan toisten kissojen kanssa tapellessa raavitaan. Tappelusta minulla on aika vähän kokemuksia. Vain muutaman kerran olen joutunut antamaan ”hädön” vieraille kissoille, kun ovat tulleet reviirilleni. Kerran sain verihaavankin takatassuuni mutta se parani aika nopeasti. Hiiriinkin kanssa pidämme ainoastaan sen vuoksi kynnet esillä että saalis pysyy hallinnassa. Ei me kynsitä, jos meitä ei suututeta.

Moni ihminen vain ei osaa ”lukea” meidän eleitä.

Niistä selvin on hännän liike. Korvien asento sekä silmien koko ja tietenkin kehrääminen.

Siihen me olemme aina valmiina, kun meillä on hyvä mieli.

Nukkumaan mennessäni, hoitoisännän jalkoihin kehrään koko ajan.

Mutta hän alkaa monesti silitellä ja ”maanitella” lausuen nimeäni. Siitäkin joskus turhaudun ja lyön käpälällä.

Onneksemme hän ei nykäise kättään, vaan antaa minun ottaa hampaillani kiinni jostakin sormestaan. Se leikki jää siihen ja kummallakin on hyvä mieli. Vielä pari silitelyä ja sitten alan ”pesemään” yöpuulle itseäni.

Kissojen notkeus on teille ihmisillekin tuttua. Yletymme lähes selkärankaan asti kielellämme. Pesurituaalini saattaa kestää

kymmenenkin minuuttia. Aamulla herättyäni menen hoitoisäntäni käsien viereen ja kehrään tosi kovaa, sekä nuolaisen silloin tällöin käsivartta. Viimein hänkin nousee ylös ja käy tarkastamassa onko kupissani ruokaa.

Seuraavaksi minun täytyy kertoa sinulle, kuinka hoitoisännästä tuli minun vakituinen isäntä.

Tuo pitkähiuksinen isäntä muutti takaisin kaupunkiin. Vähän lähemmäs työmaataan – kerrostaloasuntoon.

Kyllä me olimme kaikki samaa mieltä siitä, ettei minusta enää tule kaupunki-kissaa. Olinhan saanut olla tosi vapaasti ulkona koko kesän ja siellä toisessa asunnossa asui jo kaksi kissaa. Siinä olisi tullut vain turhia tappeluja. Hyvin nopeasti sopeuduin uuteen tilanteeseen. Talven tulo vain keskeytti heinikoissa peuhaamisen ja ne syyspäivät olivat kurjaa aikaa vesisateineen. Monta – monta päivää istuin keittiön ikkunalaudalla siinä kukkapurkkien vieressä ja katselin ulos. Kaikkeaa liikkuvaa seuraten, totta kai.

Siitä sainkin uuden lempinimen; ”karvakukka”. Olihan minulle nuoren elämäni aikana tullut jo monta lempinimeä kuten; ”talipallo”, ”peräkaritta”, ”perintökalu” ja ”karvalapsi”. Enhän noita kaikkia edes jaksa muistaa. Mutta rakkaalla (lapsella) on monta nimeä.

Ainoat, joita tottelen. On nimeni - Viikate, kun se sanotaan etupainoisesti normaalisti tai huutaen, varsinkin iltaisin, kun on nukkumaanmeno aika. Toinen on tuo, ”talipallo”. Siitä en oikein pidä. Se tulee useimmiten viihaisella äänellä. Siihenkin on oma syynsä. Tuo pitkätukka isäntäni sen minulle antoi, kun olin joskus tottelematon. ”Perintökalu” ja ”karvalapsi” ovat

mielestäni ihan normaaleja sillä jäinhän tavallaan perinnöksi. Isännän muuttaessa ja koska hänellä ei vielä ole oikeita lapsia. Tuota ”peräkaritsaa” myös vähän vierastan. Enkä tottele sitä ollenkaan.

Sen nimen minulle antoi tuo ”uusi” isäntäni. Mokoma ”kaljupää”.

Näin hänestä ajattelen, vaikkakin juuri hän useimmiten täyttää ruoka-astiani nykyisin ja leikkii kanssani.

On vähän syytä kertoa miksi näin on, tuon nimityksen suhteen. Minkäs minä sille mahdoin että vaelsin hoitajani perässä aina kun se oli mahdollista.

Jos hän lähti ulos tupakille – mitä tapahtui monta kertaa päivisin, niin seurasin hänen mukanaan. Ja kun oli tupakoinut – lähti sisälle ja minä myös. Joskus hän pääsi livahtamaan päiväpostin hakuun ilman minua, kun siihen aikaan olen useinkin päiväunilla. Useimmiten kuulen jo kahinasta, kun hän vetää takkia yllensä. Nukkuessani en siihen juurikaan reagoi.

Kauppareissulle lähteissään hän ojentaa ovella kättään minua kohden, sormet harallaan ja sanoo tiukasti: DOUNT.

Toki ymmärrän, etten sillä kertaa voi lähteä häntä seuraamaan. Kuitenkin hetken kuluttua pyydän itseni vienosti naukumalla ulos ja odotan häntä ulkopuolen ikkunalaudalla että pääsen ensimmäisenä haistelemaan kauppatarvat.

Joskus minut houkutellaan samalla tontilla olevaan – tosi vanhaan asuinrakennukseen. Siitä en ole kovin pahoillani koska se on rakennettu vuonna 1810 ja siellä kyllä riittää tutkimista ja tuoksua. Siellä vintin ylä-orrella on myös vanha västäräkin pesä, jonka käyn tutkimassa joka kerta.

Samaisen vanhanpuolen ulkorappusilla käperryn monesti hänen syliinsä ja kuuntelen kuinka tästä talosta on lähdetty Amerikkaankin ja kuinka sieltä on käynyt myöhemmin noita sukulaisia vierailullakin.

Kai heidän on onnistunut siellä elantonsa hankkia kun ovat asettuneet sinne asumaan. Samalla hän kertoi muitakin tarinoita. Ne ei kyllä paljon minua kiinnostaneet. Niinpä torkuin puoli nukuksissa hänen sylissään ja kuuntelin noita juttuja vain puolella korvalla.

Utelias kun olen luonteeltani, kuuluu tapoihini käydä tutkimassa jokainen auto, joka pihaamme saapuu ja vieraat myös – totta kai.

Uusi isäntäni kyllä sanoo, ettei meillä käy vieraita. Kaikki ovat joitakin tuttuja ihmisiä jotka tunnetaan jo entuudestaan. Ja näinhän se on.

Aika harvoin käy uppo-outoja, joiden nimeä ei tiedä – ennen kuin ovat esitelleet itsensä. Minä käyn haistelemassa vieraat ja autot.

Autot varsinkin nuuhkin tarkasti. Hyppään aina katolle asti tekemään havaintojani. Kesäisin autonomistajalla jää joskus ikkuna raolleen ja pääsen tutkimaan sisäpuoltakin. Silloin saa hoitoväkeni olla valppaana, etten joudu tuon vieraan mukaan.

Kerran menin tutkimaan naapuritontilla olevaa asuinrakennusta kun huomasin tuuletusikkunan olevan avoimena – niin kurkotin päätäni sisälle. Silloin naapuri näki minut ja sanoi: ”Viikate meinaa tulla ikkunasta ”.

No en kuitenkaan mennyt ihan sisälle asti.

Tästä tapauksesta hän kertoi työpaikallaan: ” Eilen meinasi Viikate tulla ikkunasta sisälle ”.

Lukijalle:

Olen kirjailija, joka kertoo vain siitä – mitä koen ja näen.
En halua kertoa Fiktiota. Eikä mielikuvitukseni riitä
kertomaan satuja tai runoja. Toivon että oppisit kirjaseni
kautta ymmärtämään ja kohtelevaan paremmin eläimiä.

Vanhempien lukemana: Lapsille ja lastenlapsille oivaa
Iltalukemista sängyssä. Juuri ennen – nukahtamista.

Vanhemmille: Esikoisteokseni, KIEHTOVA TERVASTULI
Antaa vinkkejä – miten luonnossa tulee toimeen.
Sen voi lukea toisenkin kerran.

BODTM
Books on Demand

www.bod.fi